

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 367/2011-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. augusta 2011 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. A. P., G., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1, čl. 49 a čl. 50 ods. 2 a 6 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom Krajským súdom v Košiciach pod sp. zn. 4 To 99/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. A. P. **o d m i e t a** pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. júla 2011 faxom a 14. júla 2011 osobne do podateľne doručená sťažnosť MUDr. A. P., G. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1, čl. 49 a čl. 50 ods. 2 a 6 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaní vedenom Krajským súdom v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 4 To 99/2010.

Zo sťažnosti vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) č. k. 5 T 103/2005-301 z 9. júna 2010 bol sťažovateľ uznaný vinným z trestných činov porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1 a 2 Trestného zákona, ublíženia na zdraví podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona a marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 171 ods. 3 Trestného zákona. Bol mu za to uložený peňažný trest vo výške 1 000 €. Rozsudkom krajského súdu č. k. 4 To 99/2010-422 z 12. januára 2011 bol zrušený rozsudok okresného súdu, pričom krajský súd sám rozhodol tak, že sťažovateľa uznal vinným iba z trestných činov porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1 a 2 Trestného zákona a ublíženia na zdraví podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona a uložil mu za to peňažný trest vo výške 500 €, ako aj náhradný trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov. Zo skutku kvalifikovaného ako trestný čin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 171 ods. 3 Trestného zákona sťažovateľa oslobodil s tým, že tento skutok nie je trestným činom. Rozsudok krajského súdu bol obhajkyni sťažovateľa doručený 12. mája 2011. Proti rozsudku krajského súdu, a to proti odsudzujúcemu výroku, podal sťažovateľ dovolanie, ktoré odôvodnil tým, že vo veci bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu, konal a rozhodol sudca, ktorý mal byť vylúčený z úkonov trestného konania, a rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku (§ 371 ods. 1 Trestného poriadku).

So zreteľom na skutočnosť, že posúdenie dovolacieho dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku môže byť v rámci dovolacieho konania zúžené len na otázku, či sťažovateľ mal právo na obhajobu v zmysle Trestného poriadku, považuje sťažovateľ za potrebné na ochranu svojich porušených práv využiť aj sťažnosť podanú ústavnému súdu, ktorou sa môže domáhať preskúmania rozhodnutia krajského súdu aj z iných hľadísk, ako sú tieto vymedzené v ustanoveniach Trestného poriadku o dôvodoch dovolania. Rovnako aj otázka konania a rozhodovania vylúčeného sudcu a nesprávneho právneho posúdenia skutku by mohla byť Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) vyhodnotená inak. Sťažovateľ je preto presvedčený, že ochrana jeho práv si vyžaduje podanie sťažnosti ústavnému súdu.

Sťažovateľ navrhuje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie čl. 46 ods. 1, čl. 46 (správne má byť zrejme čl. 49, pozn.) a čl. 50 ods. 2 a 6 ústavy v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 4 To 99/2010 s tým, aby bol rozsudok z 12. januára 2011 zrušený a krajskému súdu zakázané pokračovať v porušovaní označených práv sťažovateľa. Napokon sa domáha náhrady trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy, alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Na rozhodnutie o podanej sťažnosti nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ podľa vlastného tvrdenia dovolanie, pričom ako dovolacie dôvody uviedol niektoré zo skutkových podstát vymenovaných v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku. To znamená, že v súčasnosti právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa má najvyšší súd v dovolacom konaní. Tým je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu.

Sťažovateľ vidí potrebu podať popri dovolaní zároveň aj sťažnosť ústavnému súdu v tom, že niektoré jeho konkrétne dovolacie námietky budú možno v dovolacom konaní vyhodnotené ako neprípustné. Uvedená argumentácia sťažovateľa je však vzhľadom na už uvedené neakceptovateľná.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. augusta 2011